

la fi del meu viatge a itaca

Un relat de: [laieta](#)

Hem quedat perquè em portis a donar un tomb amb la moto pel Montseny. Surto de Tarragona amb una mica de neguit, la incertesa del què passarà sempre em fa posar nerviosa. No fa masses dies que ens coneixem i encara no ens hem vist mai. Però m'has captivat amb quatre paraules. He de reconèixer que estic en una època molt vulnerable, no sóc la laieta de sempre. Quan et veig alguna cosa se'm remou per dins. Ets més maco del que m'imaginava i la seguretat que duus al damunt mentre em passes el casc em desarma. Un petó a la galta i un t'esperava bonica és tot el que em dones. Ah! Me n'oblidava que abans de la primera accelerada em dius que m'agafi ben fort, anirem per carreteres amb molts revolts i no vols perdre'm pel camí! Ja sabies que m'encanta anar amb moto i em fas disfrutar com feia anys que no xalava dalt de dues rodes. M'arrapo fort, tot i que anem bastant abrigats la teva escalfor em reconforta i les fulles del terra que fem volar amb el nostre pas em transporen lluny d'allí, del meu cos. Estic malata, molt malalta. Encara no t'ho he dit i no crec que ho faci. Algú pensarà que és egoïsta per part meua fer-te ballar el cap com sé que te l'estic fent rodar. El cap, i a poc a poc, el cor. Ens aturem per passejar una estona, m'agafes de la mà i jo no dic res. T'estranya el meu silenci quan t'he anat avassallant de mails aquest últim mes. M'acarones i em preguntes si vull tornar. No és això, és que tinc tanta necessitat de tu... tinc por de fer-te mal. Estàs curat d'espants, dius. Si ho sabessis... vols abraçar-me per transmetre'm la teva seguretat, jo em deixo anar i et busco els ulls. Te'ls petonejaré, els ulls i tot tu. M'abraono damunt teu i no em sé controlar. Tinc una força dins meu que comença a sortir, vull donar-te tot l'amor acumulat que ningú a sabut aprofitar. Sé que te'l mereixes i que l'apreciaràs. Fa mesos que tinc el cos adormit, no em respon. Però tu n'estàs segur de que el sabràs despertar. I si no és així, seràs feliç tinguent-me arraulida als teus braços sabent que les teves carícies em fan adormir lentament. Intueixes que em passa alguna cosa i això et fa créixer les ganes que tens de mi. Dormo amb cara de pau, els músculs relaxas, em veus tan petita... al cap d'una bona estona, quan em desvetllo i descobreixo que no has parat d'abraçar-me i de mirar-me, m'incorporo i em poso nerviosa. No era així com havien d'anar les coses... jo venia a descarregar tota la ràbia que acumulava, venia a aprofitar-me de tu, a follar-te i a estar unes hores amb un desconegut, algú que no em preguntés com em trobava. Els teus ulls m'estan interrogant... vols que anem a encendre la llar de foc i a fer un conyac? En el viatge de tornada ens acoplem com pocs motoristes ho aconsegueixen fer. Casc contra casc però sense xocar. Transformant-nos els dos en un passatger sol. Aixeco els braços cap al cel, es va fent de nit i la vull passar al teu costat. Vull fer l'amor amb tu, sé que la tendresa unirà els nostres cossos amb les estrelles, que ens acoplarem tots dos com una nota de violí, molt aguda, que ens punxará per dins.

Al matí següent, quan no tinc forces per aixecar-me i tinc els ulls rojos com la sang, símptomes de la malatia, et busco amb la mà. No hi ets però et sento trastejar per la planta baixa. Quan pugis et preguntaré si vols que em quedi fins al gener. Em respondràs que no, que vols que em quedi sempre. A mi em cauran totes les llàgrimes acumulades... el meu sempre és fins al gener.